

opusdei.org

Benedikt XVI predikar inför 800 000 ungdomar

Köln, den 21 augusti 2005. Vi publicerar här den predikan som helige Fadern höll under det eukaristiska firandet som avslutade Världsungdomsdagarna år 2005.

2005-09-09

Kära ungdomar:

I går kväll när vi samlades inför den heliga hostian där Jesus har blivit till

bröd för oss, ett bröd som ger näring åt våra liv och som gör att vi aldrig behöver törsta (jfr Joh 6:35), började vi gå den inre vägen som leder till vår tillbedjan. I Eukaristin blir denna tillbedjan till förening. Genom den eukaristiska firandet hamnar vi mitt i Jesu "tid" som Johannesevangeliet talar om. Genom Eukaristin blir denna hans tid till vår tid, till hans närvaro mitt ibland oss. Tillsammans med lärjungarna firade han Israels påskmåltid till minne av hur Gud genom att skänka Israels folk friheten befriade dem från slaveriet. Jesus följer de riter som Israels folk höll sig till. Han uttalar lov- och välsignelsebönen över brödet. Men det är också något nytt som sker. Han tackar Gud inte bara för hans stora verk i det förflutna, han tackar honom för sin egen upphöjelse som kommer att äga rum på Korset och i Uppståndelsen. Han vänder sig till lärjungarna även med ord som sammanfattar Lagen och det

profeterna säger: "Detta är min kropp som blir offrad för er. Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod som blir utgjutet för er." Och sedan delar han ut brödet och vinet och på samma gång ger han dem i uppdrag att alltid till hans åminnelse upprepa det som de i det ögonblicket gjorde och sade.

Vad var det som hände? Hur kan Jesus dela ut sin kropp och sitt blod? Hur kan han låta brödet bli till sin kropp och vinet till sitt blod? Han förutser sin död, accepterar den i sitt allra djupaste inre och förvandlar den till en kärleksakt. Det som utifrån sett verkar vara brutalt våld förvandlas inifrån till en handling utförd i kärlek, den blir till uttryck för en kärlek som ger sig totalt hän. Detta är den förvandling som ägde rum i Nattvardssalen och som var avsedd att väcka en rad av förvandlingar varav den sista är världens förvandling ända till dess

att Gud blir allt, överallt (jfr 1 Kor 15:28).

I sina hjärtan har människorna i alla tider väntat på någon slags förändring, på att världen skall förvandlas. Detta är nu den viktigaste förvandlingsakten, den som verkligen kan förvandla världen, den som låter våldet bli till kärlek och därför gör döden till liv. Eftersom denna akt förvandlar döden till kärlek, har döden som sådan redan övervunnits inifrån. Vi finner redan i den uppståndelsens närvaro. Döden har så att säga blivit djupt sårad och kan från och med nu inte få sista ordet. Detta är, om jag får använda en mycket välkänd bild, en atomklyvning som äger rum i vårt allra innersta, den är kärlekens seger över hatet och över döden. Bara denna inre explosion där det goda besegrar ondskan kan därpå väcka hela denna förvandlingskedja till liv som så sakta förändrar världen. Alla

de andra förändringarna är ytliga och leder inte till vår räddning. Därför talar vi om frälsning, det som var nödvändigt i vårt allra innersta har skett och vi kan nu träda in i frälsningens dynamik. Jesus kan dela ut sin kropp eftersom det i själva verket är sig själv han ger ut.

Denna första förvandling av våld till kärlek, av död till liv, sätter igång alla andra förvandlingar. Bröd och vin blir till hans kropp och hans blod. Det är när vi kommit så långt som det inte går att hejda skeendet, eller snarare det är här som det börjar på riktigt. Vi får ta emot Kristi kropp och blod så att vi i vår tur blir förvandlade. Det är vi som måste bli till Kristi kropp, delta i hans blodomlopp. Vi äter alla det enda brödet och detta betyder att vi alla blir till en enda enhet. Tillbedjan leder sålunda – liksom vi sade tidigare – till förening.

Gud finns inte bara framför oss som den som är den helt Andre. Han finns inom oss och vi finns inom honom. Hans dynamiska väsen tränger in i oss och vill utifrån oss breda ut sig i hela världen så att hans kärlek verkligen blir det främsta måttet med vilket världen mäter sig. I den grekiska respektive latinska översättningen av ordet för tillbedjan finner jag en mycket vacker syftning på det nya steg som togs under den sista Måltiden. Det grekiska ordet som användes är *proskynesis*. Det betyder en åtbörd av underkastelse, av erkännande att Gud är vårt verkliga mått vars norm vi åtager oss att följa. Det betyder att frihet inte är att egoistiskt njuta av livet, att anse sig kunna råda över sig själv och inte följa några regler, utan att man tar ut riktningen med hjälp av sanningens och det godas kompass för att på så sätt själv bli sann och god. Denna åtgärd är nödvändig även om vår längtan efter

frihet i början gör att vi stegrar oss inför dess innebörd. Att helt och hållet acceptera det blir möjligt endast i måltidens andra fas. Det latinska ordet för tillbedjan är adoratio, kontakt som sker mun mot mun, kyss, omfamning och därför sammanfattar vad vi menar med kärlek. Underkastelsen blir till förening eftersom den som vi underkastar oss är kärlek. På så sätt får underkastelsen en mening eftersom den inte påbördar oss något som är oss främmande utan befriar oss i vår varelses allra innersta skrymslen.

Låt oss på nytt gå tillbaka till den sista Måltiden. Nyheten i den bestod i det nya djupet som gavs Israels uråldriga välsignelsebön. Den blev nu till förvandlingsord och gav oss möjlighet att delta i Kristi "tid". Jesus har inte givit oss i uppdrag att upprepa påskmåltiden som för övrigt, eftersom den firas till

årsminnet av en händelse, inte går att upprepa när som helst. Han har tvärtom uppmanat oss att träda in i *hans* tid. Vi träder in i den genom den heliga makt som ligger i konsekrationsorden. Det är en förvandling som lovprisningsbönen gör möjlig då den placerar oss i Israels och hela frälsningshistoriens efterföljd och på samma gång skänker oss detta nya som ligger i den ursprungliga bödens innersta natur. Denna bön som av Kyrkan kallas för ”den eukaristiska bönen” gör att Eukaristin blir till något verkligt existerande. Det är en bön som har en särskild makt, som på ett helt nytt sätt förvandlar Guds gåva av jorden till en gåva av sig själv och som gör oss delaktiga i denna förvandlingsprocess som utgår från Herren: ”Hans tids närvaro”. Jesu tid är den tid då kärleken segrar. Med andra ord: Det är Gud som har segrat eftersom han är kärleken. Jesu tid önskar bli vår tid och blir det också

om vi under det eukaristiska firandet låter oss dras med i denna förvandlingsprocess – så som Herren vill att vi skall göra. Eukaristin bör bli till centrum i våra liv. Det handlar inte om positivism eller maktlystnad när Kyrkan säger till oss att Eukaristin hör till söndagsfirandet. Under påskmorgonen fick först kvinnorna och sedan lärjungarna se Herren. Alltsedan dess visste de att den första dagen i veckan, söndagen, skulle vara Hans dag, Kristi dag. Den dag då skapelsen avslutades skulle bli den dag då skapelsen förnyas. Skapelse och frälsning går sida vid sida. Det är därför som söndagen är så viktig. Det är trevligt att söndagen i många kulturer nuförtiden är en fri dag och att den tillsammans med lördagen utgör ett fritt ”veckoslut”. Men denna fritid skulle bli tom om vi inte lät Gud ingå i den.

Kära vänner. Det kan till en början verka obekvämt att under söndagen

även behöva lämna plats för mässan. Men om ni anstränger er lite, kommer ni att märka att det är just detta som ger mening åt fritiden. Låt inte avhålla er från att delta i söndagsmässan och hjälp också andra att upptäcka den. För att detta skall kunna skänka oss den glädje som vi behöver, måste vi lära oss att förstå den på djupet, vi måste lära oss att älska den. Låt oss försöka det, det är värt besväret!

Låt oss upptäcka den innerliga rikedomen i Kyrkans liturgi och den sanna storhet den bär på. Det är inte vi själva som gör en fest för oss själva, det är istället den levande Guden som förbereder en festmåltid för oss. Låt oss i den eukaristiska kärleken också på nytt lära oss att upptäcka botens sakrament. I det får vi genom Guds barmhärtiga godhet gång på gång börja om våra liv på nytt.

Den som har upptäckt Kristus måste också hjälpa andra att upptäcka honom. Det är en så stor glädje att vi inte får behålla den för oss själva. Det är nödvändigt att föra den vidare. I många delar av världen verkar man underligt nog ha glömt bort Gud. Det tycks som om det går lika bra utan Honom. Men på samma gång finner vi där en känsla av frustration, av missnöje med allt och alla. Det gör att vi har lust att utropa: Det är inte möjligt att detta är livet! Nej, det är det inte heller. Och därför finner vi på sådana platser vid sidan om glömskan av Gud ett starkt uppsving för religion. Jag vill inte säga att allt som vi finner i det sammanhanget är fel. Vi kan också där finna upptäckandets uppriktiga glädje. Men om vi allt för mycket överdriver den, blir religion nästan till en konsumtionsprodukt. Vi väljer ut det som behagar oss och en del personer förstår till och med att dra materiell nytta av den. Men religion

som sökes ”enligt vars och ens mått” hjälper oss inte alls. Den är bekväm men i kristider lämnar den oss i sticket. Hjälp människorna att upptäcka den sanna stjärnan som visar vägen: Jesus Kristus! Låt oss försöka att lära känna honom allt bättre så att också vi kan leda de andra – på ett lämpligt sätt – till honom. Därför är det viktigt att vi älskar den heliga Skrift och att vi lär oss vad Kyrkans tro säger när den förklarar för oss vad Skriften vill säga. Det är den helige Ande som leder Kyrkan i hennes växande tro och gör att den alltmer lär känna Fadern (jfr Joh 16:3). Påven Johannes Paulus II har efterlämnat en underbar gåva där vår tro förklaras på ett systematiskt sätt. Det är *Den Katolska Kyrkans Katekes*. Jag själv har för en tid sedan lagt fram *kompendiet* av Katekesen, som har utarbetats enligt den avlidne påvens begäran. Det är två böcker av

grundläggande betydelse som jag vill rekommendera er alla att läsa.

Det är klart att det inte räcker med att läsa böcker. Slut er samman i gemenskaper som har sin grund i tron! Under de senaste decennierna har rörelser och kommuniteter fötts i vilka vi kan höra Evangeliets röst. Sök trosgemenskap med era kamrater på den väg ni vandrar tillsammans som är en pilgrimsväg liksom den som stjärntydarna från Österlandet följde. De nya kommuniteternas spontanitet är viktig, men det är också viktigt att bevara gemenskapen med påven och med biskoparna. Det är de som garanterar att vi inte söker vägar som leder bort, utan att vi också lever inneslutna i den stora Gudsfamiljen som Herren grundade tillsammans med de tolv apostlarna.

Jag måste än en gång återvända till Eukaristin: "Eftersom brödet är ett

enda är vi – fast många – en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd”, säger Paulus (1 Kor 10:17). Detta betyder att eftersom vi alla har fått del av densamme Herren och han drar oss till sig och tar emot oss, så bör också vi bli en enda kropp alla tillsammans. Det bör märkas i våra liv. Det bör märkas i att vi kan säga förlåt. Det bör märkas i vår medkänsla med de andras behov och att vi är villiga att dela de andras mödor. Det bör visa sig i att vi är snara till försoning, både med den som befinner sig nära och den som är långt borta men som betraktar oss på nära håll. Det finns idag former av frivilligt arbete, av tjänandet av vår nästa, som vårt samhälle är i så stort behov av. Vi får till exempel inte lämna de äldre i ensamhet, inte strunta i dem som lider. Om vi tänker och lever så som gemenskapen med Kristus lär oss, då öppnas våra ögon. Då nöjer vi oss inte längre med att leva bara för oss

själva utan vi ser hur vi kan vara till nytta. Om vi lever och handlar så förstår vi snart att det är mycket bättre att vara andra till nytta och glädje än att bara ägna oss åt att ha det så bekvämt som möjligt. Jag vet att ni som är unga längtar efter att få utföra stora ting, att hjälpa till att göra världen till en bättre värld. Visa världen och människorna det, för de väntar sig just det vittnesbördet av Jesu Kristi lärjungar men framför allt ge dem kärleken så att de kan upptäcka den stjärna som vi troende följer.

Låt oss gå tillsammans med Kristus och leva våra liv som verkliga Gudstillbedjare! Amen.

Den heliga Stolens presskontor

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
benedikt-xvi-predikar-infor-800-000-
ungdomar/](https://opusdei.org/sv-se/article/benedikt-xvi-predikar-infor-800-000-ungdomar/) (2026-03-12)